

»Tunnelmallinen,
huippuunsa latautu-
neen jännitteinen ja
paikoittain hyvin
klaustrofobinen...
flirttailee kauhulla ja
lunastaa kaikki
lupaukset.»
Crime Time

»Nopeatempoinen
ja koukuttava jännäri-
elämys. Lukiessa on
kuin tulisilla hiilillä
läpi kirjan.»
Sunday Express

SAARROKSISSA

C. J. TUDOR

Suomentanut Seppo Raudaskoski

WSOY

C. J. Tudor

Saarroksissa

SUOMENTANUT SEPPO RAUDASKOSKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Sitaatin s. 210 suomentanut Yrjö Jylhä.

Englanninkielinen alkuteos
The Drift

Copyright © 2023 Betty & Betty Ltd

Suomenkielinen laitos © Seppo Raudaskoski ja WSOY 2024
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-50027-9
Painettu EU:ssa

Perheelleni

Ne kiertelivät lumessa lojuvaa ruumista. Haaskaeläimet. Niitä kiinnosti kaikki, mitä raadosta saa nyhdettyä irti.

Ruumis oli jäässä ja puoliksi kinoksen alla. Kädet ja jalat sojottivat eri suuntiin. Tyylipuhdas lumienkeli. Kuuraisten rip-sien ympäröimät kirkkaansiniset silmät tuijottivat aivan yhtä kirkkaansinistä taivasta. Myrsky oli väistynyt.

Lopulta yksi parvesta rohkaistui. Se laskeutui kuolleen ihmisen rinnalle ja tökki tunnustelevasti naamaa ennen kuin alkoi nokkia huulia ja nenää. Sitten se iski nokkansa toiseen sinisistä silmistä. Se kiskoi ja kiskoi, kunnes silmä viimein irtosi vaimeasti plopsahtaen.

Saaliiseensa tyytyväisenä varis hypähti pois ruumiin päältä ja räpsytteli lähellä olevaan männynlatvaan.

Sen jälkeen muut varikset uskaltautuivat laskeutumaan ruumiin päälle yhtenä mustien siipien puhurina.

Isommat pedot tulisivat myöhemmin yöllä. Aamulla ruumiista olisi jäljellä pelkkä repaleinen ruho.

Viikkoa myöhemmin eräs metsästäjä ampuisi suden. Otus olisi sairaalloisen näköinen, mutta metsästäjällä ei ollut sudenlihaa parempaakaan keinoa perheensä ruokkimiseen.

Pian tämän jälkeen metsästäjä sairastuisi ja kuolisi. Sitten perhe menisi perässä. Sitten perheen ystävät.

Ja varikset putoaisivat taivaalta.

**MAAPERÄ ON TÄYNNÄ
KUOLLEITA HYVIÄ IHMISIÄ**

Hannah

Rannekellon hälytin piippasi. Joku oksensi. Äänekäästi ja lähellä. Sijoiltaan reväistyillä bussinpenkeillä retkotti useita ihmisiä taipuneina merkillisille, mahdottomille mutkille. Verta valui moniin silmiin ja norui ammottavista suista.

Hannah pani kaiken tämän merkille kiihkottomasti, kliinisesti. Isän luonto otti hänessä vallan, niin kuin äiti olisi sanonut. Hannah pystyi aina ottamaan etäisyyttä tilanteisiin. Joskus empatian puute vaikeutti elämää. Mutta toisinaan, kuten nyt, hänen tunteettomasta puolestaan oli hyötyä.

Hän avasi turvavyönsä ja hivuttautui istuimeltaan. Turvavyö oli luultavasti pelastanut hänen henkensä bussin kaatuessa. Bussi oli kierähtänyt jyrkässä rinteessä kahdesti ympäri ja pysähtynyt puolittain kyljelleen pehmeään kinokseen.

Hannahiin sattui. Mustelmia, naarmuja, mutta mikään ei tuntunut murtuneen. Ei runsasta verenvuotoa. Toki hänellä saattoi olla sisäisiä vammoja. Mahdoton arvioida tarkkaan. Mutta juuri nyt, tällä hetkellä, hän oli kunnossa. Tai ainakin niin kunnossa kuin mahdollista.

Muut liikahtelivat. Hannah kuuli heidän itkunsa ja vaikeointinsa. Yrjöjäjä oli lopettanut ainakin hetkeksi. Hannah

katseli bussissa ympärilleen ja arvioi. Kyydissä oli ehkä tusinan verran opiskelijoita. Heitä varten ei olisi tarvittu näin isoa linja-autoa, mutta sellaisen Akatemia oli heille järjestänyt. Hän arveli, että melkein puolet matkustajista oli kuollut (enimmäkseen vainajat olivat niitä, jotka eivät olleet vaivautuneet kiinnittämään turvavöitään).

Jokin muukin vaivasi Hannahia, kun hän sulatteli näkemäänsä. Jokin ongelma, jota hän ei ollut vielä aivan hahmottanut. Ulkona pyrytti, ja bussi oli kallellaan ja hautautunut puoliksi kinokseen. Mikä se ongelma mahtoi olla? Hänen ajatuksensa katkesi, kun joku huusi:

»Hei. HEI! Voiko joku tulla auttamaan? Siskoni on juutunut kiinni.»

Hannah kääntyi. Nuori ylipainoinen mies, jolla oli tumma tuuhea kiharatukka, istui bussin perällä loukkaantuneen tytön vieressä ja piteli hänen päätänsä sylissään.

Hannah pysyi paikoillaan. Itselleen hän vakuutteli, että kyse oli vain rauhoittumisesta ja valmistautumisesta. Ei siitä, että hän olisi halunnut jonkun muun astuvan esiin ja ottavan tilanteesta vastuun, jotta hänen itsensä ei tarvitsisi. Hannah ei pitänyt sen enempää fyysisestä kuin emotionalisestakaan lähikontaktista. Mutta kukaan muu ei ollut siinä kunnossa, että olisi voinut auttaa, ja koska hän tiesi jotakin lääketieteestä, auttaminen oli hänen velvollisuutensa. Hän lähti kompuroimaan pitkin vinolattiaista käytävää ruumiiden yli astuen.

Hän pääsi miehen ja tämän sisaren luo. Tytöstä näki heti, ettei hänestä ollut eläjäksi, kuten elokuvissa sanotaan. Hannah ei suinkaan oivaltanut tätä siksi, että oli opiskellut luennoilla lääkintätaitoja. Kyse oli silkasta vaistomaisesta reaktiosta. Hänestä tuntui, että tytön velikin tiesi tilanteen

mutta takertui silti toivoon niin kuin ihmiset tällaisissa tilanteissa takertuvat, koska muutakaan ei ole tarjolla.

Tyttö oli sievä – kalpea iho ja tummat, tuuheat ja laineikkaat hiukset. Hannah olisi halunnut, että häntä itseäänkin olisi siunattu tuollaisilla hiuksilla eikä tällaisilla hiirenharmailla ohkaisilla siimoilla, joita ei voinut laittaa muuten kuin epäsiistiksi poninhännäksi. Hän tajusi kyllä, että lie-nee omituista kadehtia kuolevaa tyttöä, mutta ihmisluonto on arvaamaton.

Tytön katse oli lasittunut, ja hän hengitti tiuhaan ja hinkuen. Hannah näki, että vasen jalka oli jäänyt bussinpenkkien väliin, kun ne olivat pusertuneet kiinni toisiinsa auton pyöriessä ympäri. Vääntynyttä metallia ja murskautunutta luuta; murtumia oli luultavasti useita. Varsinaisena ongelmana oli kuitenkin verenhukka, ja mikä pahempaa, työläs hinkuva hengitys saattoi olla merkki siitä, että tytöllä oli sisäisiä vammoja. Sellaiset vammat olivat tuhoisimpia. Se brittiprinsessa – Diana – oli menehtynyt pieneen keuhkosuonen repeämään. Suonesta oli vuotanut verta hitaasti mutta kuolettavasti kenenkään huomaamatta.

»Jalka pitää saada irrotettua», mies sanoi. »Autatko siirtämään tätä penkkiä?»

Hannah vilkaisi istuinta. Hän olisi voinut sanoa miehelle, että penkkien siirtämisellä ei ollut väliä. Hän olisi voinut sanoa, että miehen oli viisainta pysyä tässä sisarensa luona niin pitkään kuin sisko vielä eli. Hannah kuitenkin muisti isänsä sanat: *»Ääritilanteissa on psykologisesti tärkeää, että ihminen voi tuntea tekevänsä jotain, vaikei sillä olisi vaikutusta lopputulokseen.»*

Hannah pudisti päätään. »Emme voi vielä liikuttaa penkkiä.»

»Miksemme?»

»Jos sen puristus hellittää, jalasta voi tulla verta vieläkin enemmän.»

»No mitä sitten tehdään?»

»Onko sinulla vyötä?»

»Öö, on.»

»Riisu se ja tee siitä kiristysside tähän polven yläpuolelle. Sitten voidaan yrittää penkin siirtämistä, jooko?»

»Selvä.» Mies näytti typertyneeltä mutta hamusi silti vyötään takkinsa alta, kunnes sai sen irrotettua. Hänen mahansa pullahti farkunkauluksen yli. Sisar kohotti tuijottavan katseensa ja liikkuteli huuliaan mutta ei kyennyt pakotamaan sanoja suustaan. Hänen kaikki voimansa kuluivat kivun kestämiseen ja elintärkeän hapen haukkomiseen.

»Näytät vähän nuorelta lääkäriksi», mies sanoi ojentaessaan vyön Hannahille.

»Lääketieteen opiskelija.»

»Niin, aivan.» Mies nyökkäsi. »Grantin oppilaita.»

Akatemia ei ollut erikoistunut lääketieteeseen. Lähinnä se oli erikoistunut rikkaisiin vanhempiin, joilla oli varaa kustantaa jälkeläisilleen törkeän kallis yliopistokoulutus. Muutamaa vuotta aikaisemmin Tutkimuslaitos oli kuitenkin päättänyt sijoittaa sinne uuden lääketieteellisen tutkimuskeskuksen. Akatemiaan oli rakennettu uusi siipi, ja professori Grant, joka oli maailman merkittävimpiä virologeja, oli nimitetty johtamaan keskuksen perustamista. Nykyisin tutkimuskeskuksen syrjäiselle vuorenhuippukampukselle valittiin lahjakkaita opiskelijoita kaikkialta maailmasta.

»Kiedo vyö tähän kohtaan», Hannah opasti. »Vedä aivan tosi kireälle. Noin. Hyvä.»

Tyttö voihkaisi, mutta se oli hyvä merkki. Jos hän oli yhä sen verran tajuissaan, että tunsi kipua, aivotoiminta ei ollut vielä hiipumassa.

»Ei ole hätää», mies kuiskasi tytön hiuksiin ja työnsi samalla omaa tummaa hiuskuontaloaan korvansa taakse. »Ei ole hätää.»

Mies laski sisarensa pään hellävaroin lattialle ja meni Hannahin avuksi nostamaan bussinpenkkiä. Siitä ei tullut mitään. Penkki narahti ja antoi periksi vähän, mutta ei tarpeeksi. Tilanteeseen olisi tarvittu kolmas ihminen. Kaksi nostamaan penkkiä, kolmas vetämään tytön jalka pois vääntyneen metallin keskeltä.

Hannah kuuli puhetta ja liikettä eri puolilta bussia; ihmiset alkoivat tulla tolkkuihinsa ja ryhtyivät tutkimaan, olivatko heidän matkaseuralaisensa elossa vai eivät.

Hän kääntyi huutamaan: »Hei, täällä tarvitaan apua! Voiko joku auttaa?»

»Meillä on täällä on pikkuisen kiire», joku viisastelija vastasi bussin etuosasta.

Mutta sitten heidän luokseen tuli pitkä ja hoikka mieshahmo. Kalpea iho ja lyhyet vaaleat hiukset, jotka olivat toiselta puolen aivan veren sotkemat. Näky oli ilkeä, mutta Hannah tiesi, että pienetkin päähaavat vuotavat aivan pirusti.

»Kutsuitteko?» Miehen ääni oli sivistynyt ja hiukan saksalaisittain korostava.

»Tarvitsemme apua tämän penkin nostamiseen, jotta saamme tuon jalan vapaaksi», Hannah sanoi.

Vaalea mies katsoi tyttöä ja sitten taas Hannahia, ja ilmeestä näki, että hän arvioi tilannetta viileästi. Hannah pudisti aavistuksen päätään, ja mies nyökkäsi ymmärtämisen merkiksi.

»Hyvä on. Hiiop!»

Hannah antoi miesten hoitaa nostamisen ja ryhtyi hivuttamaan tytön jalkaa penkkien alta. Parin yrityksen jälkeen se onnistui.

Veli siirsi sisarensa vähän mukavampaan asentoon, riisui takkinsa ja pani sen hänelle päanaluseksi. Miehellä oli takkinsa alla lököttävä collegepaita, jossa luki: *Odota hetki, mietin tätä ensin neuroottisesti*. Merkillistä, millaisia yksityiskohtia sitä paneekaan merkille, Hannah ajatteli.

Hän tunsu käden käsivarrellaan ja kääntyi katsomaan vaaleaa miestä. Arjalainen, Hannah ajatteli. Nahkahousut ja sulkahattu olisivat sopineet hänelle mainiosti.

»Monenko arvelet kuolleen?» mies kysyi.

»Neljän tai viiden – loukkaantuneita voi olla enemmän.»

Mies vilkaisi tyttöä ja nyökkäsi. »Muistatko, mitä oikein tapahtui?»

Hannah yritti muistella. Hän oli istunut bussinpenkillä puoliuudessa. Ulkona oli pyryttänyt sankasti. Autontorvi tyyttäsi. Jarrut kirskahtivat, ja yhtäkkiä he suistuivat tieltä, kierivät ja kierivät, ja sitten mustuutta. Typerää, että he olivat edes yrittäneet tätä matkaa tällaisessa myrskyssä, mutta Akatemialla oli ollut kova hinku viedä opiskelijansa Retriittiin. Turvaan.

»En muista paljoa», Hannah tunnusti.

Hannah silmäili jälleen ympäristöään. Hänen katseensa kiersi vainajissa ja itkevissä ja vaikeroivissa istujissa. Hän koetti keksiä, mitä häneltä oli jäänyt hahmottamatta aikaisemmin.

Bussi oli pysähtynyt kallelleen oikealle kyljelle. Kun Hannah katseli ohjaamon suuntaan, hän näki, että vasemman puolen ikkunat olivat ehjiä ja niistä näkyi tummeneva

taivas. Lumi tuiskusi harsoisina mattoina, ja ikkunoiden päälle oli jo asettumassa isoja hiutaleita. Pahimmat vauriot olivat oikealla puolella: rusementunutta metallia, pirstoutunutta lasia. Koko oikea puoli oli hautautunut paksuun kinokseen, mikä tarkoitti...

Ovi, Hannah ajatteli. Ovikin on hautautunut. Emme pääse ulos.

»Olemme satimessa», hän sanoi.

Vaalea mies nyökkäsi niin kuin olisi ollut tyytyväinen siihen, että Hannah oli tullut samaan johtopäätökseen. »Mutta vaikka pääsisimmekin ulos, emme selviäisi pitkään näissä olosuhteissa.»

»Entä hätäuloskäynti?» Hannah kysyi.

»Kokeilin sitä jo... se näyttää olevan jumissa.»

»Mitä?»

Mies tarttui Hannahia kyynärpästä ja ohjasi hänet vähän edemmäs. Heidän vasemmalla puolellaan oli kolmen askelman portaat, jotka johtivat vessaan ja keskiovelle. Oven yläpuolella luki: HÄTÄTILANTEESSA VEDÄ PUNAI-SESTA KAHVASTA. TYÖNNÄ OVI AUKI. Vaalea mies kiskaisi kahvasta ja työnsi ovea. Se ei hievahtanut.

Mies astui sivuun ja viittoi Hannahille, että hänkin yrittäisi. Hannah yritti. Moneen kertaan, kerta kerralta turhautuneempana. Ovi oli tiukasti jumissa.

»Voi perse», Hannah kirosi. »Miksi?»

»Kuka tietää? Ehkä se vaurioitui ulosajossa.»

»Odota –» Hannah muisti jotakin. »Eikö täällä jossain pitäisi olla vasara ikkunoiden rikkomiseen?»

»Aivan. Siinä onkin toinen arvoitus.»

Hannah kurtisti kulmiaan. »Mitä tarkoitat?»

Mies astahti kauemmas ja osoitti ikkunoiden yllä olevaa

pidikettä heidän vasemmalla puolellaan. Vasaran paikalla oli pelkkää tyhjä.

»Tuolla ylhäällä pitäisi olla toinen vasara kattoikkunoita varten.» Mies osoitti kattoa. »Sekin on otettu pois.»

Hannahin päässä pyöri. »Mutta miksi?»

Vaalea mies hymyili ilottomasti. »Mistäpä sen tietää? Ehkä joku *Arschgeige* halusi tehdä kepposen ja vei ne. Ehkä kukaan ei tarkastanut tätä bussia ennen kuin se lähti →» Hän jätti lauseen kesken.

»Meidän pitää hälyttää apua», Hannah sanoi yrittäen pitää paniikkiaan kurissa.

Silloin hän lopulta oivalsi.

»Puhelimemme.»

Kaikki puhelimet oli kerätty pois, kun opiskelijat olivat nousseet kyytiin ja panneet matkatavaransa hyllyille. Ei viestiliikennettä matkan aikana.

Kenellekään ei saanut paljastua, minne he olivat menossa.

Hannah tuijotti vaaleaa miestä. He eivät voineet hälyttää apua. He eivät voineet mitenkään tietää, kuinka kauan avulta kestäisi saapua. Lumi kasautui jo ikkunoille pimentäen himmeänharmaan valon.

He olivat loukussa. Vainajat seuranaan. Elleivät pelastajat tulisi pian, he hautautuisivat aiemmin kuolleiden mukana.

Meg

Keinutusta. Aluksi hellävaraista. Kehtolaulu. *Tuutilullaa*. Sitten rajumpaa, kovakouraisempaa. Megin pää kolahti lasiin. Hänen ruumiinsa kierähti taas toiseen suuntaan ja hän putosi. Lattialle. Rysähtäen.

»Au. Saatana.»

Sydämessä jysähti ja silmät rävähtivät auki.

»Siis mitä helvettiä?»

Hän hieroi kivusta tykyttävää kyynärpäätään ja tuijotteli ympärilleen. Tuntui kuin joku olisi hieronut soraa hänen silmiinsä. Aivot olivat kuin märkää liejua.

Putosit juuri sängystä. Mutta missä?

Hän suoristi selkensä. Tämä ei ole sänky. Se on puupenkki. Se kiertää soikean huoneen seinustoja. Huoneen, joka keinahtelee puolelta toiselle. Ulkona on harmaata taivasta ja kieppuvia lumihutaleita. Lasia joka puolella. Pahoinvoinnin aalto pyyhkäisi hänen ylitseen, mutta hän onnistui vastustamaan sitä.

Puupenkeillä retkotti hänen lisäksi muitakin ihmisiä. Viisi kaikkiaan. Kaikki olivat toppautuneet samanlaisiin sinisiin lämpöhaalareihin. Meg tajusi, että hänellä itselläänkin oli sellainen. Koko joukko samassa pienessä huojuvassa huoneessa. Tuuli keinutti heitä, lumi kuorrutti ikkunalasiasia.

Tämä ei ole huone. Huoneet eivät liiku, senkin tyhmyri.

Meg ponnistautui pystyyn. Jalat tuntuivat huterilta.

Pahoinvointi alkoi taas kuplia hänen sisällään. *Tämä pitää saada kuriin*, hän ajatteli. Missään ei ollut paikkaa johon oksentaa. Hän käveli horjuen omituisen huoneen toiselle puolen. Perille päästyään hän painoi kätensä ja nenänsä kiinni ikkunalasiin niin kuin lapsi, joka tuijottaa pihalle valkeana jouluaamuna.

Alapuolella – kaukana alapuolella – näkyi luminen metsä. Yläpuolella näkyi vimmaisesti kieppuvia lumihiutaleita valtavaa harmaata taivasta vasten.

»Ei saatana.»

Lisää keinutusta. Paksujen ikkunalasien vaimentama tuulen pauhu oli kuin häkkiin teljetty nälkäinen eläin. Näkymä sumeni nopeasti, koska lasiin läiskähteli koko ajan lisää valkoisia pilkkuja. Meg oli kuitenkin nähnyt jo tarpeeksi.

Hänen takaansa kuului ähkäisy. Yksi sinisiin pukeutuneista hahmoista – sukupuolta oli vaikea päätellä hupun alta – oli heräämässä ja avautumassa kerältään kuin kömpelö toukka. Herääjä nousi istumaan, ja muutkin alkoivat havahtua. Megin mielessä käväisi sellainen järjetön ajatus, että kun matkustajat kääntyisivät katsomaan häntä, heillä olisi mätänevät kasvot kuin elävillä kuolleilla.

Mies – ehkä kolmenkymmenenviiden ikäinen ja tuuheapartainen – tuijotti jo Megiä tokkuraisena. Hän työnsi hupun pois silmiltään ja hieroi päälakeaan, joka oli ajeltu tummaksi sängeksi.

»Mitä helvettiä?» Hän katseli ympärilleen. »Missä minä olen?»

»Olet gondolihississä.»

»Siis missä?»

»Gondolihississä. Siis sellaisessa, joka roikkuu vaijerin varassa –»

Mies tuijotti Megiä hyökkäävästi. »Kyllä minä tiedän, mikä gondolihissi on. Mutta haluan tietää, mitä helvettiä minä teen täällä.»

Meg tuijotti tyynesti takaisin. »En tiedä. Muistatko tuloasi tänne?»

»En. Entä sinä?»

»En.»

»Viimeksi muistan...» Miehen silmät suurenivat. »Oletko sinä... oletko sinä menossa Retriittiin?»

Retriitti. Tahallisen epämääräinen nimi sai paikan kuulos-tamaan terveyskylpylältä. Megissä se ei kuitenkaan herättänyt mielikuvia hyvinvoinnista. Päinvastoin, se riipi kylmäävästi selkäpiitä. *Retriitti.*

Meg ei vastannut mitään. Hän kääntyi katsomaan taas ulos.

»Juuri nyt emme ole menossa minnekään.»

He katselivat harmaaseen tyhjyyteen yhä uusien lumiläikien iskeytyessä peittämään ikkunaa. Lumimyrsky. Ankara.

»Olemme jumissa täällä.»

»Jumissa? Sanoitko, että olemme jumissa?»

Meg kääntyi. Hänen takanaan seisoivat suunnilleen hänen ikäisensä nainen. Punainen tukka. Riutuneet kasvat. Hätäannosta äänessä. Mahdollinen ongelmatyyppi.

Meg ei vastannut heti. Hän katseli muita gondolin kyytiläisiä. Yksi heistä nukkui yhä sykkyrällä ja huppu silmilään. Jotkut pystyivät nukkumaan, vaikka mikä tulisi. Kaksi muuta – lyhyt vanttera mies, jolla oli tumma kiharapehko, ja vanhempi mies, jolla oli hopeanharmaat hiukset ja silmälasit – olivat nousseet istumaan ja venyttelivät katsellen ympärilleen. He näyttivät pöllämystyneiltä mutta rauhallisilta. Hyvä.

»Siltä näyttää», Meg sanoi naiselle. »Luultavasti pelkkä sähkökatko.»

»Sähkökatko. Voi kun hienoa. Ihan saamarin upeaa.»

»Kyllä hissi varmaan lähtee taas pian liikkeelle.» Tämän sanoi partamies. Hänen aiempi aggressiivisuutensa oli hälvennyt. Hän soi naiselle pienen hymyn. »Hyvin tässä käy.»

Vale. Vaikka hissi lähtisikin liikkeelle ja vaikka he pääsisivätkin määränpäähänsä, heille ei kävisi hyvin. Mutta valeet ovat rasvaa, jolla arki voidellaan. Nainen hymyili miehelle takaisin. Häntä oli rauhoiteltu. Tehtävä suoritettu.

»Sanoitko, että olemme gondolihississä?» vanhempi mies kysyi. »Minä en muista kenenkään maininneen mitään hissiin menosta.»

»Eikö kukaan muista mitään?» Meg kysyi ympärilleen katsellen.

Kaikki vilkuilivat toisiaan.

»Olimme huoneissamme.»

»Ne toivat aamiaista.»

»Maistui kamalalta.»

»Sitten... minä kai nukahdin uudestaan –»

Lisää hämmentyneitä katseita.

»Eikö kukaan muista mitään sen jälkeiseltä ajalta?» Meg kysyi. »Ennen kuin heräsimme täällä?»

Muut pudistivat päätään.

Partamies päästi pitkän ja hitaan huokauksen. »Ne huomasivat meidät.»

»Älä nyt hulluja puhu», punatukkainen nainen sanoi.

»Miksi ne niin olisivat tehneet?»

»No tietysti siksi, ettemme tietäisi mihin menemme, tai miten päädyimme tänne», lyhyt mies sanoi.

»Minä en vain... minä en usko, että ne tekisivät sellaista.»

Merkkillinen juttu, Meg tuumi. Kaiken tapahtuneen jälkeenkin kansan on vaikea uskoa, mitä kaikkea »ne» ovat

Jäiseltä tieltä suistunut bussi täynnä opiskelijoita.

**Satojen metrien korkeuteen jumahtanut
gondolihissi täynnä ventovieraita.**

**Syrjäinen luksusmökki täynnä ystäviä,
joista tulee pian toistensa pahimpia vihollisia.**

Ulkona raivoaa hengenvaarallinen lumimyrsky,
mutta todellinen uhka on lähempänä kuin
kukaan heistä osaisi arvatakaan. Jokaisen heistä
on tehtävä valinta: ovatko he hyviä ihmisiä – vai
ovatko he selviytyjiä?

»Armottoman hyytävä... pitää lukijan varpaillaan.»

Crime Monthly

»Mestari-teos omassa genressään.»

Publishers Weekly

»Suurenmoisesti toteutettu, todella tyylikäs
dystooppinen trilleri.»

Daily Mail

»Vuoden villein trilleri on todellisuudessa
kolme jännitysromaania yksissä kansissa.

Pitäkää hatuistanne kiinni.»

Linwood Barclay, kirjailija

